

Конгрес Українських Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 24 жовтня 2006 року № 42 (154)

КАРБИ ЧАСУ

РОЗІЙШЛИСЯ МИНУЛЕ З МАЙБУТНІМ

Софійська площа: піднесеність і святковий настрій

Фашиствуючі необільшовики: ностальгія за Сталіним і Гітлером

Інна ВОЛОСЕВИЧ, "Нація і держава"

Шевченківський суд Києва заборонив проводити 14 жовтня будь-які акції на Майдані Незалежності через те, що так звані "ліві політичні сили" провокативно заявили про свій намір провести там свій мітинг, щоб перешкодити відзначенню 64-ї річниці створення Української Повстанської Армії. Незважаючи на це, всіх охочих вшанувати пам'ять українських героїв запрошували на 10-у ранку на Майдан Незалежності. Прийти у встановлений час я не змогла, але коли, хоч із запізненням, з'явилася на Майдані, була вражена: він був заповнений переважно стариганами із червоними з серпом і молотом та російськими прапорами, а також оглушливим своєї агресією пронизливим мікрофонним гавканням на "бандерівців". Мені здалося, що я раптом перенеслася на травневу демонстрацію свого дитинства. І справді, потужні динаміки раптом солодко загули "День победы"! Зауваживши червоно-чорні прапори в щільному оточенні підстаркуватої "красной армії", я крізь численні міліцейські кордони прорвалася до них. Чубаті хлопці навколо наметів з українською символікою, ледь помітною серед червоного марева, дещо заспокоїли мене, розповівши, що вони є лише "блокпостом", а основна колона націонал-патріотів пройшла маршем з Майдану до Софійської площі з метою уникнення провокацій з боку червоних. Я мерщій подалася туди, пригнічена червоною агресією такого рідного Майдану і намагаючись утекти від зомбуючої свідомість "пісні", співаної з усе тією ж радянською інтонацією, але вже з підігнаними під сучасність словами: "Дадім ми бой оранжевим нацистам, любоє дело по плечу нам – прогресівним социалістам!". Мені дотепер дуже важко зрозуміти: як можна допускати засилля іноземних прапорів і антидержавних гасел в центрі столиці під час світлого українського свята?!

За кількома оточеннями похмурих міліціонерів, яких навіжені вітренківці намагалися отруїти сльозогінним газом, Софійська площа зустріла мене блиском золотих бань соборів, урочистими молодими обличчями, державними та упівськими прапорами, святковими українськими строями та хором, який бадьоро співав повстанських пісень – і в цій радісно-піднесеній атмосфері свята, що нагадувала дух недільної церкви, розчинилось усе зло, навіяне Майданом. Недарма пригадалася церква: на честь українських героїв було проведено молебень за участю священиків УПЦ-КП, УАПЦ, УГКЦ. Після цього відбулося віче, в якому брали участь представники політичних партій УНА-УНСО, ВО "Свобода", Блоку Юлії Тимошенко та громадських організацій "Молодіжний націоналістичний конгрес", "Патріот України", молодіжної референтури КУН. Зокрема, виступили народний депутат України Євген Гірник, голова Київського крайового братства ОУН-УПА Орест Васкул, голова Всеукраїнського об'єднання "Свобода" Олег Тягнибок, кінорежисер Юрій Іллєнко та інші політики і митці. Промови були і гнівними, і святковими, і пафосними – але їх об'єднувала міцна віра в майбутнє. І настільки все це гомінке українство пасувало до нашої древньої столиці, наскільки ж не пасувала до неї злісна, гнітюча й варварська радянщина. Впевнена, що якби якась людина, абсолютно незнайома з ідеологією усіх наших "лівих" і правих" партій, скажімо, іноземець, повторила мою подорож з Майдану на Софійську площу, в неї з'явилось би таке ж відчуття світла після мороку. Отак у центрі Києва зіткнулись і розійшлися своїми шляхами енкаведистські кати і їхні "последиші" з національними героями, заплісніявіла "п'ята колона" з молодими патріотами, агресія із радістю і пошаною, минуле з майбутнім.

КУН У ДІЇ

ЧАС АКТИВНИХ ДІЙ

Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів прийняв рішення про перехід в опозицію

21 жовтня 2006 року відбулося засідання Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів, на якому прийнято рішення про перехід Конгресу в опозицію до антикризової коаліції та уряду Януковича.

"Сьогодні, коли зраджуються національні інтереси України, коли постає загроза національній безпеці держави з боку антикризової коаліції та уряду Януковича, ми заявляємо про перехід в опозицію до антиукраїнських сил", – заявив Голова Конгресу, народний депутат України Олексій Івченко. За його словами, за три місяці діяльності антикризової коаліції можна зробити висновок, що її учасники фактично ігнорують виконання Універсалу національної єдності, під яким вони поставили свої підписи, і повертаються до виконання тих антиукраїнських гасел, під якими вони йшли на вибори. "Члени антикризової коаліції діють сьогодні не в інтересах України, а їздять за завданням до Москви," – підкреслив Голова Конгресу.

Заступник Голови КУН, народний депутат України Євген Гірник, зокрема, наголосив, що у тій складній політичній ситуації, яка склалася сьогодні в Україні, Конгрес повинен бути готовим до нових викликів.

Закінчення на 2-й стор.

Олександр МУЗИЧКО

ГЕРОЯМ ОУН-УПА – ДЕРЖАВНЕ ВИЗНАННЯ!

ІСТОРИЧНА МІСІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПОВСТАНСЬКОЇ АРМІЇ

Українці в черговий раз відзначили річницю утворення Української Повстанської Армії. Однак привід для великих радощів навряд чи знайдеться. В Україні відбувся реванш проросійських, антиукраїнських сил, які, безумовно, продовжують зачистку історичної пам'яті українців.

Ще більше занепокоєння викликає кволість та непослідовність "помаранчевих" політиків.

Залишилось мало надії на те, що ці політики перетворяться з "помаранчевих" на "синьо-жовтих", а може, й на "червоно-чорних" (кольору прапору українських націоналістів). На заваді цьому стоїть комсомольсько-компартійне минуле цих діячів, коли слово "український націоналізм" було лайливим. Під час помаранчевої революції українських націоналістів знову використали українські політики, свідомість яких роздвоєна між лібералізмом та радянофільством. Тому навряд чи й від "помаранчевих" український націоналіст може очікувати на рішучі дії щодо встановлення історичної справедливості – визнання УПА силою, що боролася за незалежність України в роки Другої світової війни. Все це підтвердило сумніви щодо можливості узгодження ідеології лібералізму та націоналізму або, інакше кажучи, адекватності лібералізму сучасним завданням національно-державного розвитку України. Натомість вже за останні роки саме з "помаранчево-ліберального" табору надійшла низка суперечливих концепцій щодо історичної місії УПА. "Помаранчевий" Президент та уряд сприяли поширенню цих думок як панацеї для встановлення злагоди та толерантності. Конспективно ці думки можна викласти так:

1) Як партизани УПА, так і радянські українські партизани в рівній мірі боролися за незалежність України.

2) Головною метою УПА була боротьба з німецьким нацизмом та імперіалізмом.

3) Боротьба між УПА та українцями у складі Червоної армії на території Західної України протягом другої половини 1940-х – першої половини 1950-х років була певним непорозумінням, спровокованим виключно комуністичною владою СССР.

Закінчення на 3-й стор.

КУН У ДІЇ

ЧАС АКТИВНИХ ДІЙ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

"Настав час посилити ідеологічну роботу, активізувати діяльність організацій як на центральному, так і на місцевому рівнях", – зазначив Євген Гірник.

У свою чергу заступник Голови Конгресу Володимир Борейчук звернув увагу на необхідність роботи з молоддю і закликав Провід залучати якомога більше молодих людей до партійної діяльності. "Молодіжна політика нашої партії є вкрай важливою. Ми мусимо омолодити Конгрес, бо молодь – це наше майбутнє", – сказав Володимир Борейчук.

Голова Секретаріату Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь окреслив основні плани роботи партії та її регіональних осередків до кінця 2006 року. Зокрема, першого листопада планується провести заходи з нагоди річниці проголошення Західноукраїнської Народної Республіки (ЗУНР), а 7 листопада в усій Україні планується проведення акцій із вшанування пам'яті жертв комуністичних репресій. У грудні Конгрес відзначатиме річницю народження Степана Бандери та проведе ряд інших заходів.

Під час засідання Головного Проводу КУН: Марія ОЛІЙНИК, Євген ГІРНИК, Олексій ІВЧЕНКО, Володимир БОРЕЙЧУК, Степан БРАЦЮНЬ (зліва направо).

Головний Провід КУН прийняв заяву, у якій закликав усі здорові національно-патріотичні сили у Верховній Раді України вимагати відставки уряду Януковича як такого, що загрожує національній безпеці України.

Головний Провід Конгресу прийняв ще одну заяву, у якій висловив рішучий протест у зв'язку з розгортанням у Росії антигрузинської кампанії.

На Проводі також виступили голова секретаріату Львівської обласної організації Конгресу Ігор Данилиха, голова Житомирської ОО Микола Крук, голова Етичної Комісії Ярослав Ульгурський, голова Кримської організації Конгресу Василь Овчарук, заступник голови Київської міської організації Євген Лупаков, референт з молодіжних питань Василь Попович, заступник голови Конгресу, голова Донецької ОО Марія Олійник, голова Запорізької ОО Василь Тимчина, голова Чернівецької ОО Віктор Лютик, голова секретаріату Тернопільської ОО Богдан Строцень, голова Рівненської ОО Ігор Кривко, голова Дніпропетровської ОО Микола Хоменко, референт з молодіжних питань Львівської ОО Тарас Федів, голова Кіровоградської ОО Віктор Тріщенко, голова Чернігівської ОО Валерій Рябченко, голова Контрольної Комісії Орест Пендерецький, голова Волинської ОО Євген Мельник, заступник голови Львівської ОО Ярослав Лемик, голова Одеської ОО Володимир Геник, заступник голови Харківської ОО Володимир Столярков, заступник Івано-Франківської ОО Богдан Борович, журналіст прес-служби Конгресу Ольга Рудичук.

Прес-служба КУН

ВІТАЄМО!

Роману ЯКОВИНІ - 60!

60-у річницю відзначив член контрольної Комісії КУН Роман Яковина.

Шановний друже Романе!

Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів вітає Вас із славним ювілеєм. Бажаємо Вам міцного здоров'я, родинного щастя, довгих років життя, здійснення всіх мрій та бажань.

Ми пишаємося тим, що Ви разом з нами, бо знаємо Вас як незламного борця за Українську незалежну державу. Впевнені, що набутий Вами життєвий досвід, патріотизм й надалі будуть спрямовані на вирішення проблемних питань в українському суспільстві та зміцнення нашої держави.

Хай Господь благословить Вас на довгі роки життя.

З роси і води Вам!

УРЯД ЯНУКОВИЧА – У ВІДСТАВКУ!

ЗАЯВА КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Діяльність так званої антикризової коаліції за участю Партії регіонів, СПУ та КПУ викликає велике занепокоєння українського суспільства. Підписавши Універсал національної єдності, всі партії – члени коаліції зобов'язувалися виконувати його положення. Втім, дуже швидко регіонали, соціалісти і комуністи довели марність надій на те, що вони здатні на чесну політичну гру.

Конгрес Українських Націоналістів переконаний, що антикризова коаліція є антиукраїнською за своєю суттю і більшість її дій завдають шкоди Українській державі. Так, зокрема, проект Закону України про Державний бюджет на 2007 рік, розроблений урядом Януковича, носить відверто антисоціальний характер. Окрім цього, антикризова коаліція свідомо гальмує вступ України до євроатлантичних структур і СОТ, уряд встановлює необгрунтовано високі тарифи на житлово-комунальні послуги, при цьому він навіть не здатний вчасно розпочати опалювальний сезон. "Покращення вашого життя вже сьогодні" – горезвісне передвиборне гасло регіоналів – тепер викликає лише криву посмішку на обличчі пересічного українця, адже життя з цим утопічним лозунгом після виборів не має нічого спільного.

На окрему увагу заслуговують "досягнення" "антикризовиків" у гуманітарній сфері: продовжується нагнітання мовного питання, при цьому очільники коаліції не пропускають нагоди заявити про твердий намір ввести в Україні другою державною російську мову, в цей же час українська мова витісняється із теле- і кінопростору. Так, уряд жодним чином не відреагував на суто політичне судове рішення стосовно скасування квот на дубляж фільмів українською мовою. Конгрес Українських Націоналістів обурений тим, що уряд Януковича затягує розгляд ще одного життєво необхідного для України питання: визнання вояків ОУН-УПА воюючою стороною у Другій світовій війні. Попередній уряд, як відомо, вніс у парламент законопроект про надання пільг усім борцям за незалежність України протягом 1939–1956 рр. Але теперішній Кабінет Міністрів відкликав цей законопроект і не квапиться вносити його знову до Верховної Ради. Конгрес Українських Націоналістів заявляє, що антикризова коаліція своїми діями вносить розкол у суспільство, не дбаючи про єднання української нації.

Велику стурбованість у зовнішній політиці викликає "дрейфування" України у бік Росії. Не виникає сумнівів, що антикризова коаліція готова здати національні інтереси України заради вузькопартійних і кланових інтересів.

Конгрес Українських Націоналістів наголошує, що такий розвиток подій загрожує національним інтересам України. Наша держава поступово втрачає політичну й економічну незалежність, перетворюючись на губернію Росії під наглядом клану Януковича.

Тому Конгрес Українських Націоналістів, захищаючи інтереси української нації, закликає всі здорові національно-патріотичні сили у Верховній Раді України вимагати відставки уряду Януковича як такого, що загрожує національній безпеці України, та припинення діяльності антикризової коаліції у зв'язку з порушенням нею положень Універсалу національної єдності.

МИ З ТОБОЮ, ВІЛЬНА ГРУЗІЄ!

ЗАЯВА КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Конгрес Українських Націоналістів висловлює рішучий протест у зв'язку з розгортанням у Росії антигрузинської кампанії. Те, що відбувається нині в Росії стосовно Грузії, – вже не просто ксенофобія, це – особлива форма етнічних чисток, що фактично стає державною політикою нинішньої Москви.

Російсько-грузинські відносини різко погіршилися після того, коли грузинська влада, на підставі доказових звинувачень у шпигунстві, заарештувала у Тбілісі кількох російських військових. Заарештованих, у відповідності з нормами міжнародного права, за посередництвом ОБСЄ було цивілізовано передано Москві.

Реакція ж з боку Москви не вписується у жодні цивілізовані межі. Російський президент Путін закликав обмежити активність "торговців-інородців" на ринках і захистити від них "корінне населення". Міністр оборони Росії Сергій Іванов дії грузинської сторони назвав "полным беспределом" і недвозначно пообіцяв "адекватну реакцію". Після такого "благословення" вищого керівництва в Росії проти грузинів розпочалася справжня шовіністична істерія. Російська сторона застосувала цинічні і брутальні, нічим не виправдані в практиці міжнародних відносин методи тиску на Грузію. Було оголошено повітряну та наземну блокади цієї країни, розпочато депортацію грузинів з російської території і нічим не вмотивовані переслідування вихідців з Грузії, які проживають у Росії, а також заборонено надсилати грошові перекази на Батьківщину грузинам, які проживають у Москві. Запущена машина російської пропаганди, нагнітаючи мілітаристський психоз, вустами прокремлівських "політологів"' уже повідомила про те, що найближчим часом розпочнеться війна між Грузією та Росією.

Подібні агресивні дії нинішньої російської влади є безпосереднім продовженням політики російського самодержавства як "жандарма Європи", а також кривавої диктатури комунобільшовицького режиму.

Ми, українські націоналісти, категорично засуджуємо дії шовіністичної Москви. Україна на собі відчула, що таке російська експансія і втручання у внутрішні справи нашої країни з боку агресивного сусіда, який хворіє на сверблячку великодержавного шовінізму. Енергетичний тиск, торговельні санкції, інформаційна агресія, вторгнення російських військ на українську територію, постійні грубі звинувачення і образи, які лунають на нашу адресу не лише зі сторінок російської преси, а й з вуст деяких вищих державних осіб Російської Федерації, – все це ознаки того, що Росія, стаючи на шлях імперського тоталітаризму і коричневого шовінізму, намагається будь-що відновити контроль над колишніми поневоленими народами.

Ми, українські націоналісти, заявляємо: подібні дії приречені на ганебний провал!

Ми заявляємо про повну підтримку Грузії і вимагаємо припинення фашистської істерії з боку Росії стосовно волелюбного грузинського народу.

Гасло "За нашу і вашу свободу!" продовжує залишатися актуальним і сьогодні.

Ми з тобою, вільна Грузіє!

Шовіністичний імперський синдром переможемо разом!

Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ГЕРОЯМ ОУН-УПА – ДЕРЖАВНЕ ВИЗНАННЯ!

ІСТОРИЧНА МІСІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПОВСТАНСЬКОЇ АРМІЇ

Боївка Ковельського окружного провідника Василя Сементуха-"Ярого" (в першому ряду праворуч).

Однак чомусь ліберальне риштування УПА не спрацювало. І сьогодні УПА є об'єктом ненависті з боку антиукраїнських сил. На нашу думку, це сталося не в останню чергу з причини хибності наведених концепцій, їх невідповідності історичним фактам, прагнення поєднати непоєднанне, примирити непримиренне.

Бажання представити рух УПА та радянських партизанів як рівноцінні явища, за усієї політкоректності, з історичної точки зору виглядає великою натугою. УПА мала справді народне коріння. В умовах бездержавності українського народу роль організатора взяла на себе підпільна партія – Організація Українських Націоналістів (ОУН), що відразу проголосила своєю метою боротьбу за створення Української самостійної соборної держави. Таким чином, ідеологія повстанців увібрала в себе традиції незалежницького напряму українського національного руху першої половини XX ст. Особливо сильною була підтримка УПА з боку населення протягом другої половини 1940-х – першої половини 1950-х років в умовах боротьби проти совєцької окупації та советизації Західної України. Найкращим доказом цього є примусове переселення населення з західноукраїнських земель, до якого змушені були вдатися польський та совєцький уряди наприкінці 1940-х років (акція "Вісла"). Інакшим чином вибити народний грунт з-під ніг УПА було неможливо. Але навіть за таких умов повстанці продовжували діяти.

Після Другої світової війни совєцька пропагандистська машина почала активне формування народного образу руху українських радянських партизанів. Не в останню чергу на противагу образу УПА. "Онароднення" радянського партизанського руху повинне було закріпити тезу про "Велику Вітчизняну війну радянського народу проти фашистських загарбників". Проте історичні дані свідчать про штучність цієї концепції. Українські радянські партизани були організованими НКВС диверсійними загонами Червоної Армії, які підтримувались і контролювались з Москви. Вони не стільки рятували населення зайнятої німцями та румунами України або допомагали йому, скільки контролювали його на предмет збереження лояльності радянському режиму. Цілком протилежною УПА була ідеологічна база радянських партизанів. У цьому неважко переконатись, ознайомившись з текстом клятви радянських партизанів, де висловлюється готовність померти за "великий та непереможний Радянський Союз" та "радянський народ". Прикметне, що сама клятва була написана 1942 року російською мовою.

Загалом у лавах радянських партизанів українці складали лише 54%. Вражає і порівняння чисельності осіб у складі УПА та радянських партизанів. Через радянські партизанські загони за роки війни пройшло приблизно 180–220 тисяч осіб. Через лави УПА – 400 тисяч, тобто майже вдвічі більше.

Теза про те, що радянські партизани також боролися за незалежну Україну, має за джерело радянську пропаганду. Згідно з нею, нацистський режим представлявся як уособлення всього злого, як загроза існуванню українського народу. Радянський режим представлявся як протилежність суспільству, де панували ідеї та практика інтернаціоналізму, що в тому числі задовольняв потреби українського народу. І це після голодоморів, репресій, денаціоналізації українців! Згідно з цим, перемога нацистів несла неминуче зникнення українського народу, перемога СРСР продовжувала існування українців та навіть їхньої держави – УРСР.

Насправді все виглядає не так просто. УРСР була псевдодержавою українців, своєрідним гетто, де поступово зникала українська культура та ментальність як самостійне історичне явище (на жаль, це триває і зараз). Перемога Радянського Союзу не просто закріпила цей стан, а й принесла за собою нові методи та зміст боротьби з українським народом. На 1991 рік (і навіть на сьогодні) українці були скаліченим народом, велику частку якого становили "радянські люди". Характерно, що українські радянські ветерани є провідною часткою цього нового етнічного явища. То про яке ж принесення свободи та незалежності з боку радянських партизанів можемо говорити нині? Хіба не виключно УПА у Другій світовій війні намагалася в несприятливих та безнадійних умовах створити Українську незалежну державу? На жаль, це не вдалося не тільки тоді, а й у 1991 та 2004 роках. Вся політика України нині проводиться з оглядкою на Росію та під її невсипущим контролем.

Не відповідає історичній правді й намагання представити трохи не єдиним сенсом існування УПА – боротьбу з нацизмом. Ця думка зумовлена вже згаданим поглядом на нацизм – як на абсолютне зло, а на радянський режим – як на абсолютне добро. Насправді йдеться про кровних братів, але не близнюків. Радянський режим був більш цинічним, хитрим, безжалісним до своїх громадян, ніж німецький нацизм. Тому прагнення ліберальних політиків та істориків, як їм здається, "оббілити" УПА є недоречним. Насправді у всіх документах УПА йдеться про боротьбу зі всіма формами імперіалізму, у тому числі, з московським. Природно, що після 1944 року саме це завдання стає єдиним. Важливий історичний урок УПА полягає в тому, що її діячі відмовилися від одвічного українського малоросійства, ходіння "між крапельками", озирання на Москву. Єдиним імперативом для них був україноцентризм, праця виключно задля України. На жаль, цей урок аж ніяк не засвоєний сучасною українською політичною елітою.

Не виглядає глибокою й третя зі згаданих тез. Боротьба між УПА та українцями у складі Червоної Армії на території Західної України протягом другої половини 1940-х – першої половини 1950-х років була не непорозумінням, спровокованим виключно комуністичною владою СРСР, а проявом більш глибоких розбіжностей між українцями, які ми відчуваємо дотепер. Українці, що воювали у складі УПА, змогли вбити в собі малороса, усвідомити свою окремішність від Росії. Вояки Червоної армії, навіть українці за походженням, в умовах Російської імперії та СРСР були виховані в дусі двоєдиного тіла з Росією, звикли жити не тільки інтересами України, а й Росії. Більшість з них не здатна була зрозуміти ідею українського націоналізму, нездатна й дотепер. Принагідно зазначимо, що учасників війни як з боку УПА, так і СРСР не треба вважати невинними жертвами воюючих режимів. Вояки УПА постраждали не випадково, їх з точки зору радянського режиму справедливо переслідували за антирадянські дії та переконання. З точки ж зору Української держави, якщо вона прагне бути справді українською, ці дії слід вшанувати як героїчні.

У цій статті неможливо оминути й дві інші думки, що торкаються теми УПА. Нещодавно львівський професор Я. Грицак висловив думку про безсенсовість боротьби УПА проти радянського режиму після 1944 року. Мовляв, українській молоді треба було не гинути у лісах, а вдатися до органічної, мирної роботи в радянському середовищі як частині населення СРСР. Ця думка знайшла певне схвальне сприйняття серед українських ліберальних інтелектуалів та політиків подібно до тези інших авторів про безсенсовість битви під Крутами. Вважаємо, що жертовність заради національної ідеї не може бути відкинута на догоду моді. В історії виборювання незалежності всіх сучасних держав не обійшлося без жертовної крові національних героїв. Ті, хто відкидають ідею жертовності, грають у небезпечну гру, удаючи, ніби Україна нині немає ніяких загроз ззовні. Постійні антиукраїнські випади північного сусіда актуалізують проблему виховання української молоді на героїчних прикладах з українського минулого. Як викладач історії можу додати, що якщо з історії України прибрати навіть ті нечисленні справжні приклади боротьби за незалежність України, то учням та студентам доведеться прийняти ще більшу кількість брому або навпаки тонізуючих напоїв, щоб витримати постійний плач у стилі "нас поневолювали, а ми виживали й пристосовувалися".

Справжнім лідером теленовин, що торкаються історично-політичної тематики, стала останнім часом ініціатива Президента про примирення між ветеранами УПА та Червоної армії. Реалізація цієї ініціативи розглядається як необхідна передумова та засіб примирення молодшого покоління українських громадян навколо проблеми УПА та теми "Україна та Друга світова війна". І знову ж при всій зовнішній привабливості ця ініціатива не здається логічною. По-перше, ветерани вже примирилися в особі Братства ОУН-УПА та Об'єднання ветеранів України на чолі з І. Юхновським. УПА тепер ненавидять ті з ветеранів, хто ненавидів український народ та його державу. То чи варто апелювати до таких осіб!?

По-друге, і що найважливіше, несприйняття значною частиною громадян східної та південної України діяльності УПА має коріння аж ніяк не в непримиренності сивочолих ветеранів. Воно є наслідком абсолютного нерозуміння ось вже декількома поколіннями українських політиків 1990–2000 років основ національної політики, невміння проводити інформаційну політику. Як може населення сходу та півдня дізнатися зважену інформацію про УПА в умовах відсутності в більшості міст українських книжок, телерадіопередач!? У середніх та вищих навчальних закладах панують проросійські настрої. Безкарно діють за підтримки Росії антиукраїнські організації. У жовтні та в травні на відкриті уроки у школах запрошують виключно радянських ветеранів, хоча ветерани УПА і досі живуть не тільки у західній Україні. А український уряд з мотузкою на шиї продовжує розмірковувати над проблемами роздержавлення засобів масової інформації та децентралізації управління! Тому не треба відповідальність за наслідки своєї бездіяльності перекладати на ветеранів. Президент та уряд діють надзвичайно непослідовно, адже у травні всі святкові заходи розгортаються за сценарієм сталінсько-брежневської концепції "Великої Вітчизняної війни". І саме недолуге пропагандистське кліше не сходить з вуст журналістів та політиків майже всіх напрямків. Сам Президент їв фронтову кашу аж ніяк не з ветеранами УПА. Консервації радянського погляду на війну сприяють і свята визволення України 28 жовтня, Дня партизана 22 вересня (звичайно ж, радянського). Політикам не видається парадоксальним вивішувати на ці радянські свята синьо-жовті прапори, за яких в радянські часи могли і розстріляти.

Привертає увагу і те, що досі тема "дражливих місць" у діяльності радянських партизанів належить до табуйованих. Майже ніхто не ставить питання про доцільність їхньої боротьби (адже дії партизанів проти німців породжували відплатні акції), жорстокість, ставлення до української мови, культури. Натомість тема жорстокості партизанів УПА активно обговорюється за всієї абсурдності самого питання про жорстокість та моральність під час воєнних дій.

Отже, якщо український Президент та "помаранчеві" сили насправді хочуть об'єднати країну, вони повинні усвідомити, що:

1) В історії є певні явища, навколо яких неможливо об'єднати "і мертвих, і живих, і ненароджених..." Треба обрати один погляд і відстоювати його. Слід визнати, що тільки УПА боролася за незалежність України, а інші сили – за збереження України у складі СРСР.

2) Не можна проголошувати завдання соборності України, а потім загравати навколо теми УПА перед Заходом й ігнорувати проблему на сході та півдні. Слід зрозуміти, що тут також є українці – патріоти своєї держави, що здатні сприймати діяльність УПА не у вихолощено-препарованому вигляді.

3) Обговорення теми УПА треба вести разом з обговоренням діяльності радянських партизанів. Тільки тоді зникне неприємний присмак навколо теми УПА як підсудної сторони.

4) Тільки потужна інформаційна політика здатна подолати негативізм у сприйнятті УПА на сході та півдні України. З цією метою слід не тільки закликати до ентузіазму, а вдатися до фінансування проектів, підтримки україноспрямованих засобів масової інформації.

Тільки відмова від сором'язливого ставлення до власної історії є основою подальшого розвитку Української державності.

Олександр МУЗИЧКО,
старший науковий співробітник
регіонального філіалу Національного
інституту стратегічних досліджень в Одесі,
кандидат історичних наук.

Закінчення.
Початок на 1-й стор.

"ДОНЕЦЬКЕ ЕКОНОМІЧНЕ ДИВО"

ГУРТОЖИТОК ПРОДАЛИ... РАЗОМ З ЛЮДЬМИ!

Як у Донецьку "дбають про народ"

Мешканці донецького гуртожитку звернулися до місцевого суду з приводу незаконної приватизації і наступного продажу будівлі гуртожитку.

До 10.05.94 гуртожиток належав до цілісного майнового комплексу орендного підприємства "Перший Донецький Авторемонтний завод". Але у травні 1994 року Донецьке регіональне відділення Фонду державного майна України видало наказ щодо продажу цілісного майнового комплексу орендного підприємства "Перший Донецький Авторемонтний завод", в тому числі і гуртожитку, шляхом приватизації. Наказ суперечив ст. 3 ч. 2 Закону України "Про приватизацію державного майна", щодо якої право приватизації не розповсюджується на об'єкти державного земельного і житлового фонду. Саме цей закон діяв на час укладення договору купівлі-продажу державного майна № 477 від 21.06.1994 року. Згідно з умовами даного договору гуртожиток, як і інше майно, був викуплений Організацією орендарів "Першого Донецького Авторемонтного заводу". Однак у цьому договорі нічого не зазначалося про передачу у власність гуртожитку, що розташований по вул. Р. Люксембург, 2а – натомість предметом договору був майновий комплекс, розташований по вул. Ватутіна, 2. Гуртожиток, всупереч українському законодавству, було додано до списку майна, який додавався до договору, при тому, що відповідно до ст. 4 Закону України "Про оренду державного і комунального майна" майновим комплексом вважається господарський об'єкт, у межах якого здійснюється повний цикл виробництва продукції, робіт чи послуг, із відповідною земельною ділянкою, на якій розташовується об'єкт, автономними інженерними комунікаціями та системою енергозабезпечення. Будівля гуртожитку є окремим нерухомим майном, яке не бере участі у виробничому циклі і, відповідно, не належить до цілісного майнового комплексу.

Згодом орендне підприємство "Перший Донецький Авторемонтний завод" було перереєстровано в АОЗТ "Перший Донецький Авторемонтний завод", на балансі якого донедавна перебував гуртожиток.

У вересні 2005 року було проведено позачергове зібрання акціонерів АОЗТ, під час якого розглянуто питання щодо недоцільності подальшого утримання гуртожитку на балансі підприємства. Акціонери, які приживають у гуртожитку, і представники профспілкового комітету заводу не були повідомлені про це зібрання і не були присутні на ньому, що також є порушенням чинного законодавства. На зібранні більшістю голосів ухвалили зобов'язати генерального директора "розробити механізм реконструкції або реалізації будівлі гуртожитку" і "узгодити це питання" із наглядовою радою заводу. Таким чином, на цьому зібранні не було прийнято рішення щодо продажу будівлі гуртожитка в порядку, передбаченому чинним законодавством.

Незважаючи на це, на засіданні наглядової ради АОЗТ "Перший Донецький Авторемонтний завод", в компетенцію якого не входить вирішення питань щодо відчуження майна підприємства, було прийнято рішення щодо продажу будівлі гуртожитку фізичній особі Головку Євгену Михайловичу за 4 500 000 гривень. На підставі цього рішення 27 січня 2006 року було підписано і нотаріально завірено договір купівлі-продажу гуртожитку. Відповідно до п. 8 договору "новий власник Головко Є. М. повинен був забезпечити дотримання прав громадян, які проживають у гуртожитку". Однак пан Головко ігнорує це зобов'язання, у зв'язку з чим виникають конфліктні ситуації.

Новий власник будь-якими засобами намагається виселити мешканців гуртожитку, регулярно розсилаючи оголошення із вимогами щодо виселення, відключивши ліфт (нібито з метою ремонту, однак ремонтні роботи впродовж кількох місяців навіть і не починалися). Гуртожиток має 9 поверхів, до того ж, крім працівників заводу, тут мешкають їхні діти та батьки пенсійного віку, зокрема й інваліди. Пан Головко не повідомляє мешканцям гуртожитку нові банківські реквізити для оплати за проживання та комунальні послуги, намагаючись штучно створити підстави для виселення мешканців відповідно до положень Житлового кодексу за систематичне порушення умов оплати. Також у зв'язку з тим, що АОЗТ "Перший Донецький Авторемонтний завод" вже не є власником гуртожитку, мешканці не мають можливості зареєструватися за місцем проживання, адже термін тимчасової реєстрації, яка регулярно поновлювалась, у більшості з них уже минув. Відповідно, у зв'язку з відсутністю реєстрації, люди не можуть отримувати низку соціальних виплат, для отримання яких необхідна реєстрація, – оформити кредит, зареєструвати новонароджених дітей тощо.

Мешканці гуртожитку, які працюють на АОЗТ "Перший Донецький Авторемонтний завод", звернулись із скаргами до обласної організації профспілки, яка, спільно із Донецькою обласною радою профспілок, відповідно до Закону України "Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності" розпочала перевірку фактів правомірності продажу гуртожитку та дотримання прав його мешканців. При цьому пан Головко незаконними методами протидіє діяльності організацій профспілок та ігнорує звернення Донецької обласної ради профспілок.

Обласна організація профспілки ще в березні 2006 року звернулася із скаргою до прокурора Донецької області Баганця О. В. щодо необхідності перевірки правомірності і законності відчуження будівлі гуртожитку і дотримання прав мешканців гуртожитку.

Протиправні дії пана Головка завдають глибоку моральну травму мешканцям гуртожитку, особливо пенсіонерам та інвалідам. Незважаючи на те, що закон на їхньому боці, простим людям дуже важко боротися із багатими і впливовими супротивниками, і з цією метою вони намагаються привернути увагу широкої громадськості. Адже цей випадок далеко не поодинокий – колишнє соціальне житло зазвичай в обхід законодавства масово захоплюється сучасними скоробагатьками.

Підготувала Інна ВОЛОСЕВИЧ, "Нація і держава"

ЗАМОВКНІТЬ, НЕЗДАРИ, – ЧАС ГОВОРИТИ НАЦІОНАЛІСТАМ!

Руслан МОРОЗ

Господи, скільки вже можна ґвалтувати українську національну ідею, перепускаючи її з одного брехливого язика на інший? Усі ті професори, кандидати наук, ступінь яких дозволяє їм розтуляти писок перед ЗМІ і верзти щось, на їхню думку, суто українське, національне, корисне Україні, а насправді зухвало антиукраїнське, образливе й принижуюче не цих віслюків (більшість з котрих українці по крові, а не по духу, служаки кремлів, варшав і вашингтонів), а пам'ять полеглих героїв, жертовний внесок яких в українську справу постійно, вперто нівелюється. Час замовкнути нездарам, час говорити націоналістам!

Геть гнилий пацифізм, який виходощує людську натуру, затоплюючи її у м'який пух заспокійливої оманливої безпеки. Безпека прийде і серце знайде спокій, гартуючи силу і витримку у боротьбі з ворогами.

Українська національна ідея – не пацифізм, а боротьба за своє.

На смітник викиньмо усе, що тхне покірністю під маскою покірності людей – овець, позбутих інстинкту самозбереження і нещадно різаних свавільною тиранією.

До дідька слід відправити теорію про загальнолюдські цінності, ця теорія зруйнувала не одну державу, перетравила і поглинула у черевах імперій не один народ. Інтереси власної нації завжди вище інтересів націй чужих.

Усе це здається кроликоподібній людині занадто жорстоким і цинічним буттям, пахнучим кров'ю, та хіба ми хочемо бути травоїдними жертвами? Доля наша – вовчими лапами зміряти належну нам територію, побувати у кожній найменшій закутині, вовчими зубами вигризти чужинецьку заразу, зупинивши і знешкодивши епідемію сказу душ і сердець.

Отже, приймаймо цей світ без лицемірства, інтелектом, силою, завзятістю заб'ємо свою правду – українсько-націоналістичну – у ворожі голови. І Господь не полишає нас, друзі-націоналісти!

Покірність і терпіння – це не реальність націоналіста, пацифізм – не кодекс для дій, брехня – не слово честі!

смт Нижньогірський, АР Крим

НАРОДНІ ОПОВІДКИ

ПРО ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗМ НА "ОБЩЕПОНЯТНОМ"

Іван КАССАЛА

Багато років тому я був відмінником у Місько-Млинянській школі в Зіньківському районі на Полтавщині. 1939 року, коли я навчався у третьому класі, в нашій школі почали вивчати російську мову, яку я добре розумів.

У березні 1939 року наша сім'я переїхала жити на Кубань, в Росію. А батько перед цим запитав мене: "Як тобі російська мова дається?"

"Батьку, мені російська мова більш зрозуміла, ніж українська", – відповів йому.

Історію СРСР я знав дуже добре, але з історії й інших предметів отримав трійки та двійки. Відмінник в Україні став останнім учнем у Росії.

Учителька з третього класу перевела мене в другий. А коли я відповідав на уроці, то вона услід за мною перекладала мій російський суржик на російську мову. Через деякий час викликала батька до школи і заявила: "Везіте своего Ивана на родину. Мы не понимаем, что он говорит". Батько їй відповів, що не збирається вертатися в Україну, бо вже тут купив собі хату.

Ось так я краще розумів російську мову, ніж українську. За літо так-сяк опанував розмовну російську, але і далі ходив замість четвертого класу в другий, бо вчителька не розуміла, що я говорю. Мені було нудно і неприємно. Я ненавидів школу і з'являвся в класі один раз на тиждень, а далі почав приходити один раз на місяць. Поліпшивши свою російську, отримував у школі відмінні оцінки і більше часу блукав вулицями – тільки б не йти зайвий раз до школи. Росія в Краснодарському краї закрила усі українські школи, заборонила українські газети і журнали. Із бібліотек вилучили українські книги і пресу – вся Кубань запалала комуністичними вогнищами з українських книг. Комуністи кричали: "Тут вам не Україна, хохли! Якщо хочете читати українські книги, то їдьте у свою Хохляндію! Ми не дозволимо тут розводити український націоналізм. У нас інтернаціонал, комуністичний інтернаціонал".

Учителів у кубанські школи навмисне присилали десь з-під Москви, щоб вони не знали жодного українського слова. Так відбувалося зросійщення Кубанської України – наступ на мову запорозьких козаків.

Моя двоюрідна сестра, Марія Кассала, говорила мені: "Ти, Іване, не пишися Кассала, а запишися "Кассалов". Але я не міняв прізвища, бо не хотів бути якимось Кассаловим.

Коли більше місяця не з'являвся на уроки, вчителька мені пригрозила виключенням із школи. Тоді я почав частіше приходити до другого класу, а в третьому вже був відмінником.

На той час я вже добре володів російською мовою і був "космополітом", не маючи ніякого уявлення про свою національність. Але влітку 1940 року купив книгу Миколи Островського "Як гартувалася сталь", з якої дізнався про те, що Україна воює з Росією за незалежність, про жовто-блакитний прапор і свого земляка Симона Петлюру, про золотий тризуб – символ волі України. А українська мова мене піднімала до небес, і після того я зрозумів, що я – українець, а моя батьківщина – Україна. І така мене охопила ностальгія, що я вже мерщій хотів їхати в Україну, на мальовничі береги річки Ворскли. Так я став українським націоналістом.

Четвертий клас закінчив з похвальною грамотою. Тим часом уже почалася війна з Німеччиною: українці і росіяни були відправлені на фронт, а їхніх жінок і дітей, тих із них, які мали українське або німецьке походження, вивезли до Сибіру, бо вони, за логікою Йосипа Сталіна, чекали Адольфа Гітлера. Ось такий був інтернаціоналізм!

м. Камінь-Каширський, Волинь

Валентин КОЖЕВНІКОВ

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

"МОРАЛЬНІ ІМПЕРАТИВИ СУЧАСНОЇ ІНТЕЛІГЕНЦІЇ"

Інтелігенція може бути тільки національною

На таку тему нещодавно на базі Народної української академії в Харкові пройшла міжнародна конференція. Її ректор В. Астахова подала короткий звіт про цю важливу подію в газеті "Освіта", який не можна залишити без коментарів. По-перше, В. Астахова навіть не дала чіткого визначення поняттю "інтелігенція". Вона вважає синонімічними поняття: "інтелігенція", "правляча еліта", "жерці", "шамани", "наставники", "керівники" тощо. Якщо це так, то тоді Кучму та Януковича, Кушнарьова й Мороза теж треба зачислити до інтелігенції... Звичайно, було б бажано, щоб правляча еліта була інтелігентною, але на теренах Російської імперії (і в царському, і в комуністичному її варіанті) таке бувало дуже рідко. Отже, слід спочатку визначити, кого можна вважати інтелігентом, а вже потім говорити про якість "моральні імперативи".

Насамперед треба визнати, що інтелігенція – це поняття національне. Не буває інтелігенції наднаціональної, міжнаціональної, інтернаціональної, світової. Навіть ті люди, які вважають, що служать якійсь інтернаціональній ідеї, все одно служать тій нації, для якої та ідея корисна. Найпершою і найголовнішою, хоч і не єдиною, ознакою належності до якогось народу є мова. Адже інтелігент має нести знання (знання мови – теж) і культуру до свого народу через свою мову. Так-от: інтелігентом будь-якого народу можна назвати людину, яка має національну освіту, достатню для творчої праці в будь-якій галузі: науці, господарстві, літературі, освіті тощо – якщо вона своєю працею збагачує і прославляє свій народ. Не можна вважати українським інтелігентом фінансиста, який творчо розробив спосіб пограбування народу (це шахрай), політика, який працює на іншу державу (це агент), бізнесмена, який заробляє на порушенні закону (це злочинець), навіть якщо вони розмовляють українською мовою. Так само не можна вважати українськими інтелігентами російськомовних учених, лікарів, політиків, учителів, письменників, керівників народного господарства і підприємств тощо. Навіть тоді, коли вони чесно працюють на благо України, нехтування ними державної мови порушує права українських громадян, породжує в легітимності існування української нації, підриває авторитет Української держави. Тому від іншомовних громадян шкоди завжди більше, ніж користі – вони не можуть вважатися національною інтелігенцією.

Тут можуть виникнути питання на кшталт: "Хіба лікар-академік Амосов не був українським інтелігентом? Адже він так багато зробив для українців". Це правда – він добре лікував українців, він змушував їх учити його мову. Під час Другої світової війни я бачив німецьких військових лікарів – окупантів, які лікували наших селян. Вони не вимагали від українців знання німецької мови, а працювали з перекладачем. Це значно справедливіше і людяніше, ніж нехтувати мовою народу, для якого працюєш.

Бути інтелігентом – значить розуміти національну ідею свого народу і допомагати йому втілювати її. Проаналізувавши боротьбу українців упродовж віків з Польщею, Кримським ханством, Туреччиною, царською і більшовицькою Росією, фашистською Німеччиною, нашу національну ідею можна висловити одним, але дуже ємким словом – Справедливість. Тобто українська національна ідея – це висока і вічна ідея справедливості. За справедливість боролися українці і 1000 років тому в князівські часи, коли відстоювали право жити незалежно і не платити данину сусідам, в тому числі і найсильнішій країні того часу – Візантії. Справедливість відстоювали наші козаки під проводом Северина Наливайка, Богдана Хмельницького, Івана Виговського, Івана Мазепи, коли боролися проти гноблення нашого народу Польщею та Росією. Мрія про справедливість підняла наш народ після більшовицького перевороту на боротьбу за вільну Україну. Жага справедливості для свого народу давала сили патріотам у довгій боротьбі з фашистською Німеччиною і совєтською Росією під час Другої світової війни і після неї. Бо українці завжди вважали справедливим для кожного народу жити у власній державі, спілкуватися рідною мовою, мати свою церкву, самому обирати керівників, порядкувати на власній землі за власним звичаєм. Тобто патріоти-націоналісти завжди боролися за право українців мати в своїй державі такі ж права, які мають німці в Німеччині, французи у Франції, поляки у Польщі. Бо це справедливо.

Тому аж ошелешують думки пані Астахової про те, що ми в останні десятиліття "...понівечили свою історію, свою історичну пам'ять. Ми забули, що національна ідея, концепція національної відособленості і переваги невідворотно веде від патріотизму до фашизму..." Астахова не хоче чи не може зрозуміти, що національна ідея українців, ідея Справедливості, на відміну від загарбницької шовіністичної ідеї наших сусідів, ніколи не може зашкодити ні іншим державам, ні представникам інших народів, які живуть поміж нас. Про яку відособленість українців можна говорити, коли ми завжди прагнули і прагнемо тепер увійти в коло європейських демократичних країн? Про які переваги над іншими народами можуть говорити справжні українські інтелігенти, коли ми добре розуміємо, що, потрапивши в лабети Москви, ми на 20–30 років відстали в економіці і на 100 років у культурі? Навпаки, ми тільки після відновлення Незалежності почали докопуватися до своєї правдивої історії, яку російські історики навмисне спотворювали, вилучати з неї шовіністичні вигадки, відновлювати свою історичну пам'ять.

Пані Астахова стверджує: "В останні десятиліття українська інтелігенція страждає на глибинні комплекси, що вражають її свідомість". Це правда, але тільки по відношенню до російськомовної, тобто якраз неукраїнської інтелігенції, яка досі не позбулася комуно-шовіністичних хвороб, якими заразилася в СРСР. Саме ця "інтелігенція" нав'язує нам російську мову і неминучі приниження в союзі з Росією та блокує наші стосунки з СОТ, Радою Європи, Європейським союзом, які можуть допомогти нам вирватися з багатовікового російського кріпацтва.

Тільки люди з психологією колонізаторів нав'язують іншим народам свою мову і принципово не розмовляють мовою народу, серед якого живуть, якщо навіть знають її. Імперська інтелігенція, як казав видатний керівник визвольного руху в Індії Махатма Ганді, є найбільшою небезпекою для народів, що борються за незалежність. Вона особливо небезпечна в Україні, бо з часів СРСР займає майже всі вищі посади в політиці, громадських організаціях, економіці, освіті, науці та особливо в засобах масової інформації, і, користуючись підтримкою Росії, гальмує демократичні реформи, намагається посварити нас з Європою і повернути в лабети Москви, тільки замінивши назву "СРСР" назвою "ЄЕП". Бо "моральні імперативи" російськомовної інтелігенції в Україні – це ті ж аморальні принципи совкової інтернаціональної інтелігенції, яка ніколи не відстоювала правди і не боролася за справедливість.

Не можна плутати інтелігенцію з елітою, навіть з керівною. Як ми тепер бачимо, в Україні до влади приходить бандитська, фінансова, імперська, олігархічна, комуністична, фашистська, шовіністична, зрадницька "еліта", що представляє інтереси інших націй. На відміну від інтелігенції, яка може бути лише національною, еліта може бути й інтернаціональною. Така еліта особливо небезпечна, бо нищить народ тільки за справедливе прагнення реалізувати свою національну ідею і стати демократичною нацією.

Василь ЗАЄЦЬ,
"Нація і держава"

"НАСТАНЕ СУД, ЗАГОВОРЯТЬ І ДНІПРО, І ГОРИ!"

Як ми вже повідомляли, у російському Новосибірську триває унікальний судовий процес – до кримінальної відповідальності вперше в Росії (досі подібні прецеденти були можливі лише у деяких інших найдоозніших країнах Азії) притягнутий рядовий учасник інтернет-форумів. У репліках Тараса Зеленяка російська ФСБ і прокуратура побачили ознаки розпалювання міжнародної ворожнечі проти росіян, оскільки автор зловживав словами "кацапи" і "москалі". За даними експертизи, слово "кацап" є образливим прізвиськом російських солдатів. Походить воно від українського "цап" – бородаті росіяни нагадували українцям саме цих тварин. Що ж до етимології "москаль", експертиза не змогла сказати нічого суттєвого.

"Формуючи негативний образ росіян", Тарас Зеленяк викривав їхнє вороже ставлення до інших народів, їхні імперські амбіції і брехливість. Він також заявляв, що українці, чеченці, прибалти духовно вищі за росіян, і вигукував: "Хто ж буде в ісламській республіці терпіти російське свинство?". Особливо налякав і обурив російських правоохоронців заклик Зеленяка: "Переселимо всіх кацапів на Нову Землю!"

Директор Новосибірської компанії-провайдера "стукнув" у УФСБ про таку пропагандистську діяльність одного з абонентів. За справу взялися спеціалісти. Вони встановили, що вихід на Інтернет-форум здійснюється під паролем, зареєстрованим саме на Тараса Зеленяка. Було проведено лінгвістичну експертизу його реплік.

На думку прокурора, Зеленяк знав, що на сайт виходить дуже багато людей, а це робить його дії особливо небезпечними(!).

Як бачимо, правоохоронні органи Росії пильно стежать за тим, щоб ніхто не формував негативний образ росіян. Та які б судові справи не порушували російські прокурори, нічого путнього у них не вийде. Хоча б тому, що той негативний образ росіян формують самі росіяни.

Приміром, газета "Русская правда" цілу сторінку присвятила публіцисту і громадському діячу Віктору Шестакову, нагородженому з нагоди його 40-річчя дипломом "Русская Слава". Серед надрукованих з цього приводу панегіриків можна прочитати і такий: "В Русском Движении Виктор Шестаков с конца 80-х гг. начинал с сопротивления засилию выходцев с Кавказа в Томском университете. На Украине – с индивидуальных акций протеста (листовки, граффити)". До речі, народився Шестаков в Алма-Аті, а в Україні появився аж в 1990 році, уже як член "Русского движения", тобто оті його акції протесту проводилися як завдання "движения".

Про те, як уміють протестувати шестакови, свідчить хоча б такий уривок зі статті головного редактора "Русской правды" Сергія Проваторова: "Домашний враг оскверняет наши святыни, уничтожает наше историко-культурное наследие, разрушает или распродает наши памятники истории, культуры, архитектуры, градостроительства, ликвидировав русскую систему образования, отнимает у наших детей родной язык.

А ты, народ, безмолствуешь? Ты ждешь от Ющенко и его клики, от клевретов "державницько-національної ідеї", что они станут защищать твое культурное наследие? Требовать нужно от тех из них, кто находится на государственной службе, поедая хлеб и сало, купленные за счет налогов, которые платят в казну русские граждане Украины. Требовать, где возможно, – заставлять. Но ждать, что в них проснется некое "цивилизованное европейское отношение" к общерусским культурным ценностям, абсурдно. А раз так, – нет в этой войне других бойцов, кроме нас с вами, дорогие соотечественники!"

Щоб краще зрозуміти, куди гне головний редактор ультрашовіністичного видання, варто навести ще одну цитату з його шпальти: "В действительности, этот процесс дал немало поводов задаваться вопросами о правомерности украинской этничности".

"Українців як нації нема" – ось той фальшивий плацдарм, завдяки якому намагаються закріпитися на нашій землі люті вороги нашого народу, які і сьогодні не тільки бородами, а й впертим злочинним намаганням за всяку ціну залазити в чужі городи справді страшно нагадують цапів. Терором нав'язавши нам свою мову, винищивши голодоморами, війнами, концтаборами мільйони наших єдинокровних братів і переселивши в їхні опустошені села своїх кацапів, проватрови і шестакови сміють нахабно ображати нашого президента і наші державні органи, у них вистачає підлості закликати "соотечественников" (тобто російськомовних громадян наших) до війни з Україною!

Чесним громадянам своєї держави України, якою б мовою вони не розмовляли, не по дорозі з проваторами-шовіністами. Українському народові справді не варто "безмолствовать". Пора заговорити, вимагаючи від надто м'якої влади суворого суду над тими, хто веде підривну діяльність проти нашої держави.

ВІДЗНАЧЕННЯ РІЧНИЦІ

Святкові урочистості з нагоди славної річниці відбулися в усій Україні

ВОЛИНЬ

В урочищі "Білі Береги" Маневицького району на Волині пройшов Всеукраїнський молодіжний вишкіл "Повстанська ватра–2006", присвячений 64-й річниці створення УПА.

Члени проводу Волинської обласної організації КУН, яка стала одним з організаторів та спонсорів цього заходу, розповідали учасникам вишколу про передумови створення УПА на Волині, перших командирів повстанців, історичне значення національно-визвольної боротьби 1940–1950 років українського народу за свою незалежність.

Крім того, згідно з рішенням обласного проводу КУН, на терені Волині відбулися ряд інших заходів з нагоди 64-ї річниці створення УПА. Зокрема, у Луцьку відкрито тематичну фотовиставку (світлини з життя, побуту та боротьби УПА, фото командирів УПА-"Північ"), відзнято відеоматеріал кореспондентами Волинського телебачення та ТРК Аверс для каналів СТБ, 1+1, 5-канал – спомини Богдана Громадюка (гість із Санкт-Петербурга) про свого батька – курінного УПА-"Північ" Олексія Громадюка (псевдо "Голобенко"), організовано зустріч ветеранів Братства ОУН-УПА Волинського краю зі студентами історичного факультету ВДУ імені Лесі Українки тощо.

А напередодні свята в обласному центрі з ініціативи Волинської обласної організації КУН, молодіжно-громадської організації Волині "Національний Альянс" та Луцької міської ради відбулася урочиста Академія, присвячена знаменній даті. На ній до присутніх ветеранів ОУН-УПА та гостей з привітаннями звернулися голова міської ради Богдан Шиба, голова Волинської обласної організації КУН Євген Мельник, голова Всеукраїнської молодіжно-громадської організації "Національний Альянс", депутат Волинської обласної ради Ігор Гузь, голова Братства ветеранів ОУН-УПА Волинського краю Микола Стасюк та інші. Під час урочистостей голова Волинської обласної організації КУН Євген Мельник нагородив цінними подарунками та книгами учнів шкіл міста, які зайняли призові місця в конкурсі малюнка та твору на тему: "Там, на північ Волині, зродилась армія УПА...".

Подяки від Луцької міської ради конкурсантам вручив мер міста Богдан Шиба. Академія завершилась святковим концертом. А в цей час на Театральному майдані міста молоді кунівці розповсюджували газету "Нація і держава", до якої проявили неабиякий інтерес багато лучан.

У день свята через газету "Волинь" з привітаннями до ветеранів-повстанців, усіх волинян з нагоди свята Покрови та 64-ї річниці створення УПА звернулася обласна організація КУН.

Цього ж дня на Київському майдані міста традиційно відбулася посвята курсантів Луцького військового ліцею в ліцеїсти. Святкове дійство проходило за участю ветеранів ОУН-УПА. Пізніше відбулася святкова хода колишніх вояків та курсантів з покладанням квітів до пам'ятників Тарасу Шевченку, Лесі Українки та жертвам розстрілу в Луцькій тюрмі.

Крім того, упродовж 12–15 жовтня в кінотеатрі "Промінь" для учнів шкіл та всіх бажаючих демонструвалися фільми "Залізна сотня" та "Останній бункер".

Секретаріат Волинської обласної організації КУН

БУКОВИНА

Святкові заходи, присвячені 64-й річниці створення УПА, відбулися на Буковині.

У Чернівцях, зокрема, урочистим маршем пройшли вояки УПА. Разом із представниками місцевої влади вони поклали вінки до пам'ятників Буковинського Куреня і Тарасу Шевченку.

Вшанування героїв УПА в селі Мамаївці Кіцманського району

В усіх українських церквах відправлено панахиду в пам'ять за загиблими вояками за волю України. Заходи пройшли в усіх районних центрах.

Особливою урочистістю відзначалася подія в селі Черешеньки Вижницького району, де відкрито пам'ятник полеглим упівцям, які віддали життя за волю України.

15 жовтня в селі Мамаївці Кіцманського району відбулася подвійна урочистість – день створення УПА і свято села. Активну участь у цьому дійстві взяли місцева адміністрація та молодь. Відбувся святковий концерт у виконанні дитячого та козацького хору. Прозвучали привітання з різних регіонів України, а також держав світу, зокрема Італії, США, Канади, Австралії.

В останні роки такі заходи стали найпопулярнішими за роки Незалежності України. Усім борцям за самостійну Соборну України, воякам ОУН-УПА і політичним в'язням – доземний уклін.

Слава Україні!

ЗАКАРПАТТЯ

14 жовтня у м. Рахові за ініціативи органів міської влади був проведений мітинг з нагоди 64-ї річниці створення Української Повстанської Армії.

У заході взяли участь представники міської влади, Конгресу Українських Націоналістів, інших політичних партій та громадських організацій. Серед інших зі святом усіх присутніх привітав і голова Закарпатської обласної організації КУН Петро Ференц.

Напередодні свята, 13 жовтня, КУН провів між учнями шкіл смт Бичків і Луг "Повстанські ігри". Усі бажаючі школярі змогли взяти участь у цьому змаганні і продемонструвати свою силу та спритність. Переможці отримали від Конгресу символічний подарунок – червоно-чорний прапор.

КІРОВОГРАДЩИНА

Свято Покрови Пресвятої Богородиці та 64-ї річниці створення Української Повстанської Армії розпочалося на Кіровоградщині урочистим молебнем в Українській Автокефальній церкві святого Володимира за полеглими у національно-визвольній боротьбі за Україну.

Після того біля пам'ятника Богдану Хмельницькому в м. Кіровограді відбувся багатолюдний мітинг, організований Конгресом Українських Націоналістів спільно з Українським козацтвом. У заході також узяли участь Кіровоградське Братство ОУН-УПА та представники Української Народної Партії. Зі святом воякв УПА привітали голова КОО КУН Віктор Тріщенко, голова Кіровоградського Братства ОУН-УПА Семен Сорока, отаман Українського козацтва Віктор Сарей тощо.

Органи міської влади цей захід проігнорували.

ХЕРСОНЩИНА

У переддень народно-релігійного свята Покрови Пресвятої Богородиці Херсонська ОО КУН разом з обласними організаціями Всеукраїнської Ліги Українських Жінок, Союзу Українок, Херсонського Коша Соборного Козацтва України, УНП, з Херсонським центром позашкільної роботи влаштувала захід, присвячений створенню Української Повстанської Армії. Його учасники високо оцінили роль УПА у розвитку й поширенні на рідних теренах Української національної ідеї, у розбудові й утвердженні Української Держави.

ТЕРНОПІЛЛЯ

Напередодні свята Покрови Божої Матері на Тернопільщині відбулися урочисті заходи з нагоди 64-ї річниці створення Української Повстанської Армії.

Зокрема, у міському палаці культури "Березіль" пройшли урочисті збори громадськості за участю голови обласної організації Конгресу Українських Націоналістів, заступника голови Тернопільської обласної ради Володимира Чибраса та голови обласної держадміністрації Івана Стойка.

Керівники області привітали ветеранів із святом Покрови та 64-ю річницею створення УПА, вручили їм грамоти та грошову допомогу.

Голова ТОО КУН Володимир Чибрас зачитав звернення президії Тернопільської обласної ради до Президента України Віктора Ющенка із закликом видати указ про державне визнання національно-визвольної боротьби ОУН-УПА. Подібне звернення ухвалила на позачерговій сесії, присвячений 64-й річниці створення УПА, і Тернопільська міська рада.

Учасників національно-визвольної боротьби привітали міський голова Тернополя Роман Заставний, депутат обласної ради Володимир Воронін, голова Братства вояків ОУН-УПА "Лисоня" Петро Касінчук, директор музею політв'язнів та репресованих Ігор Олещук, депутати міської ради.

У рамках відзначення 64-ї річниці створення УПА на Тернопільщині 15 жовтня було відкрито пам'ятники Провідникові ОУН Степанові Бандері у райцентрах Заліщиках та Підволочиську.

Члени Тернопільської обласної організації Конгресу також узяли участь у святкуванні в Чемеровецькому районі Хмельницької області, де на честь воїнів УПА посаджено калинову алею.

СУМЩИНА

Увечері 14 жовтня, з ініціативи Сумської ОО КУН в обласному центрі відбулася смолоскипна хода, присвячена 64-й річниці заснування УПА, в якій узяло участь близько 120 чоловік.

На ініціативу відгукнулися також Рух, СУМ та МНК. На відміну від минулого року, коли були спроби КПУ перегородити шлях ході патріотів, у нинішньому жодна антиукраїнська сила навіть не намагалася цього зробити. Колона із смолоскипами пройшла від Свято-Воскресенської церкви УПЦ КП, через центр та головними вулицями міста (Соборна та Воскресенська) до пам'ятника великому Кобзарю та Пророку українського народу Тарасу Шевченку. Тут відбувся мітинг, учасники якого привітали жителів міста з цією визначною датою для всієї української нації, заявили про бажання та готовність об'єднати свої зусилля задля спільної мети. Головна вимога учасників мітингу, на якому були присутні і ті сумчани, які приєдналися до колони під час ходи (а це ще близько 100 осіб), – держава, нарешті, має визнати вояків ОУН-УПА воюючою стороною. Присутні висловили також свою підтримку Президенту України Віктору Ющенку в цьому питанні.

Юрій РАДІОНОВ

ДОНЕЧЧИНА

Донецька міська організація Конгресу Українських Націоналістів з нагоди 64-ї річниці створення Української Повстанської Армії провела в обласному центрі мітинг біля пам'ятника Тарасу Шевченку.

Втім, окрім представників Української Консервативної Партії, цей захід не підтримала жодна з національно-патріотичних партій.

У цей же час біля пам'ятника свої лави поповнювало "українське реєстрове козацтво", яке очолює ректор Донецького інституту штучного інтелекту проф. Шевченко. Сама атмосфера цього дійства видавала всю антиукраїнську сутність того, що відбувалося. Присутні "атамани" розмовляли виключно на "общепонятном языке", лунала молитва з вуст священика московської церкви.

Не обійшлося і без сутичок. Мати одного з новоспечених "казаків" почала ображати представників КУН, намагалася підпалити червоно-чорний прапор. Тільки завдяки втручанню міліції жінку вдалося вгамувати.

УКРАЇНСЬКОЇ ПОВСТАНСЬКОЇ АРМІЇ

ЛЬВІВЩИНА

64-у річницю створення УПА у Львові відзначили урочистою ходою центральними вулицями міста та вічем біля пам'ятника Тарасу Шевченку.

На зустрічі колишні вояки Української Повстанської Армії наголосили, що розчаровані діями Верховної Ради, яка досі не визнала їх воюючою стороною. Підтримати повстанців на віче прийшли керівники міста та області. Ветерани УПА обіцяють, що шістдесят п'яту річницю святкуватимуть гучно, і сподіваються, що за рік їхні подвиги визнають на державному рівні.

– Уся Європа визнала нас, – заявив голова Львівського крайового братства ОУН-УПА Олесь Гуменюк, – бо ми на це заслужили. Тільки УПА воювала за Тризуб, за синьо-жовтий прапор, за кордони.

– Мені прикро, що за 15 років незалежності держава не бачить усіх бід і проблем, які ви маєте. Тому місто Львів у міру своїх можливостей спробує допомагати вам. З наступного року для всіх ветеранів УПА ми встановлюємо місячну доплату до пенсії по 200 грн і на 100 відсотків компенсуємо усі комунальні послуги, – заявив міський голова Львова Андрій Садовий під час урочистої академії з нагоди відзначення 64-річчя УПА у Львівській опері. – Це лише краплина з того, що ми сьогодні можемо зробити для вас. Я вірю, що разом з вами ми дуже багато зробимо, місто стане ще багатшим. Я вірю, що в місті ми зуміємо вас гідно пошанувати.

У рамках святкування річниці утворення УПА, за традицією, у Львові біля пам'ятника Тарасу Шевченку вихованці місцевого військового ліцею імені Героїв Крут урочисто виголосили присягу на вірність українському народу (див. світлини).

ОДЕЩИНА

Місцевий осередок Всеукраїнського Братства ОУН-УПА став ініціатором проведення 14 жовтня конференції з нагоди 64-ї річниці створення Української Повстанської Армії.

Зал товариства "Просвіта", де проходив цей захід, був переповнений одеситами різного віку – від ветеранів національно-визвольних змагань часів Другої світової війни до молодих активістів громадських організацій, студентів.

Після виконання гімну Організації Українських Націоналістів "Зродились ми великої години" учасники конференції вшанували померлих борців за волю України хвилиною мовчання. Присутніх зі святом Покрови та 64-ю річницею УПА привітав та благословив священик Української Автокефальної Православної Церкви, протоієрей Михайло Кушнір.

Голова Одеської організації Всеукраїнського Братства Вояків ОУН-УПА Михайло Перегінчук у своєму виступі висловив сподівання, що підписаний 14 жовтня Указ Президента про визнання УПА стороною воюючою за волю України стане поштовхом для відповідного кроку і з боку Верховної Ради України. "Зробити такий крок є, як ніколи, на часі. Багато ветеранів не дожили до наших часів, але справедливість необхідно відновити".

Він заявив, що національно-патріотичні сили Одеси мають намір звернутися до міської влади з проханням перейменувати нинішню вулицю Канатна на честь Головнокомандувача Української Повстанської Армії Романа Шухевича.

З особливим натхненням присутні слухали спогади про героїчну боротьбу з вуст учасників національно-визвольних змагань. Зокрема, нинішній мешканець села Болгарки Роздільнянського району Віталій Павлюк працював у службі безпеки УПА.

"17 вересня 1947 потрапив у полон. Сім місяців був у слідчому ізоляторі. Нас судив військовий трибунал Рівненського військового округу. Мене позбавили волі на десять років, конфіскували усе приватне майно. Далі доля приводила у різні краї – у Караганду, Кіровську область, Норильськ... Саме з Норильська потрапив на Одещину, де і мешкаю вже 47 років. Ось така моя автобіографія", – згадує колишній повстанець.

Далі слово мали колишня зв'язкова УПА Любов Розумна з Одеси та упівець Йосип Рик.

Колишній політичний в'язень Павло Отченашенко у своєму виступі висловив жаль з приводу того, що і нинішній склад Верховної Ради України нічого не робить для соціальної підтримки колишніх репресованих та учасників національно-визвольних змагань. "Ми неодноразово подавали до парламенту зміни до Закону "Про жертви політичних репресій", – підкреслив він, – але народні обранці їх відхиляли. Нам заявляють, що на учасників національно-визвольних змагань і жертв політичних репресій не вистачає коштів для належної підтримки. Зате станом на жовтень 2006 року двічі підняли пенсії колишнім працівникам внутрішніх військ, серед яких є чимало наших катів. Знайшли гроші і на Закон, який стосується дітей війни. Немає їх лише для політв'язнів і ветеранів УПА. Такими ось є реальні кроки нинішньої влади в Україні".

Від Головної Булави Всеукраїнського Братства ОУН УПА ім. генерал-хорунжого Романа Шухевича та з нагоди 64-річчя Української Повстанської Армії, вручені грамоти "За заслуги у розбудові та утвердженні Української Самостійної Соборної Держави". Їх, серед інших, одержали ветерани УПА Віталій Павлюк, Любов Розумна, Йосип Рик, Юстина Гапон, колишні політичні в'язні Павло Отченашенко, Олекса Різниченко, Ганна Михайленко, священик УАПЦ Михайло Кушнір, журналісти Роман Кракалія та Ігор Столяров, активісти українських національних молодіжних організацій Богдан Перегінчук, Стела М'ясківська, Кирило Філімонов, знаний в Одесі активіст українських патріотичних організацій Михайло Мацюк. Усі з присутніх ветеранів УПА одержали подарунки від місцевого товариства "Просвіта".

Учасники урочистої конференції в Одесі мали нагоду ознайомитися з різноманітними інформаційними матеріалами про героїчну боротьбу ОУН – УПА. Лунали повстанські пісні у виконанні місцевих творчих колективів. Стало відомо, що нині триває робота над серією книжок під загальною назвою "Одеська хвиля", які містять спогади мешканців Одещини – колишніх політичних в'язнів та учасників збройних змагань часів Другої світової війни.

Ветеранів цього дня привітали і представники Українського козацтва.

МИКОЛАЇВЩИНА

Святковий захід "Українському лицарству – низький уклін" провела 14 жовтня на честь святої Покрови та 64-ї річниці створення Української Повстанської Армії Миколаївська ОО Конгресу Українських Націоналістів. Зі святом вояків УПА привітали голова Миколаївської ОО Конгресу Софія Яценьо, голова обласної організації УРП "Собор" Анжела Піляєва, голова товариства ім. Олени Теліги Євгенія Нефьодова, а також ансамбль "Дитинство", лауреат обласного конкурсу учасників художньої самодіяльності. Після цього учасники заходу поклали квіти на могилу воїнів УПА.

Молодіжна референтура КУН провела акцію "Україні – правдиву історію про героїв УПА". Молоді націоналісти поставили намет на головній вулиці міста, біля якого проводили роз'яснювальну роботу серед громадян про діяльність ОУН-УПА, роздавали листівки.

РОСІЙСЬКІ РЕАЛІЇ

У МУРМАНСЬКУ ШУКАЛИ УПА

Союз української молоді Мурманська (Росія) на честь чергової річниці створення Української Повстанської Армії провів науковий семінар серед юнаків і дівчат міста, у ході якого розглянуто питання участі українців у національно-визвольній боротьбі, зокрема, проти кого саме була спрямована діяльність УПА, національний склад повстанців, репресивні заходи щодо них і місцевого населення з боку енкаведистів тощо. На основі документів, спогадів учасників тих подій і наукових монографій організатори заходу спростували стереотипи, що сформувалися за радянських часів, і які досі культивуються в Росії.

Активісти СУММ розклеїли також на інформаційних стендах міста Мурманська, що використовуються Комуністичною партією для своєї пропаганди, спеціальний російськомовний випуск газети Молодіжного націоналістичного конгресу "Терен", в якій висвітлені сторінки з історії повстанського руху в Україні, і запрошення взяти участь у семінарі на цю тему.

Проте факт проведення такого заходу у Мурманську викликав справжній переполох у деяких політичних і урядових колах, а також окремих державних структурах.

Зрештою, щоб уникнути звинувачення у "розпалюванні національної ворожнечі і сприянні екстремізму" з "певних" причин від проведення семінару нам довелося відмовитися.

Прес-центр Союзу української молоді Мурманська

Від редакції. Ми висловлюємо свою гарячу підтримку тим молодим мурманчанам-українцям, які таким чином намагаються засвідчити свою любов до батьківщини своїх батьків і дідів. Про те, що 14 жовтня у Мурманську справді було неспокійно, підтверджує інформація, що надійшла на адресу редакції електронною поштою. Пропонуємо її увазі читачів у скороченому викладі:

"Досі вважалося, що спротив УПА вдалося зупинити ще в 1960-му, але хто шукає, той завжди знайде. І міліція знайшла УПА в штабі "Оборони" м. Мурманська. Ось що розповідає про несподівану знахідку координатор "Оборони" Мурманська Дмитро Волов:

"Годину тому в штабі пролунав дзвінок. Відкриваю двері. За дверима стоїть Кочнева Л. Б. з адміністрації округу і мент із страшно знайомою фізіономією.

– Здрастє, – кажу.

– Здрастуйте. У вас сьогодні на семінар збирається Українська Повстанська Армія? – І показують листівку із зображенням людини з рушницею, кулеметом і нашою адресою.

– Ні, – кажу, – не збирається.

– Правда?

– Правда. – Вони намагаються зазирнути через плече і все-таки знайти армію. Не знайшли.

– Ну, до побачення...

– Усього найкращого.

Через п'ять хвилин виходжу на вулицю покурити. Навпроти стоять троє молодих людей, палять. Я палю, дивлюся на них. Вони – на мене. Докурив, пішов. Хлопці мерзнули ще хвилин сорок. Напевне, чекали на армію..."

ПАМ'ЯТЬ

Він потрапив до фашистських застінків за свою причетність до української визвольної боротьби. Коли 6 травня 1945 року Богдан Качор вийшов на волю з табору смертників, то важив усього 39 кілограмів. Відтоді все життя невгамовний українець продовжує відстоювати права політв'язнів усіх "гулагів" – і фашистських, і совєцьких. Велінням долі більшу частину непростого і щасливого шляху пройдено на чужині. Нині з дружиною Іванкою, двома дітьми Софією й Іваном та 12-річною онукою Камілею живуть у Нью-Йорку. По можливості намагаються частіше відвідувати рідну землю. Зі здобуттям Україною незалежності Богдан Качор побував на батьківщині 17 разів, залишаючись активним діячем руху за могутню, справді українську Україну.

НОМЕРОМ 154754

був "мічений" у фашистському концтаборі Освєнцим нинішній голова Світової ліги українських політичних в'язнів Богдан Качор, якому в листопаді цього року виповниться 82.

Ольга ЮСЕНКО

Богдан КАЧОР

НА ЖИТТЄВИХ ПЕРЕЛОГАХ

14 листопада 1924 року у родині Степана і Павліни Клепарчук з села Лешнів Бродівського району Львівської області народився син Богдан. З підліткового віку став зв'язковим Організації Українських Націоналістів, аж доки 1943 року його упіймали гестапівці. З тюрем у Бродах, Золочеві та Львові потрапив до сумнозвісного Освенцима. А звідти з наближенням фронту фашисти переправляли в'язнів ще до кількох концтаборів, останній з яких – Ебензее – Богдан Качор називає найгіршим. На його очах багато друзів загинули від виснаження, так і не дочекавшись омріяної волі. 6 травня 1945 року на Великдень їх звільнила американська армія. Ледве-ледве набравшись сил, українець взявся за науку. Вчився в Українській середній школі в Аутсбургу та в Українській високій економічній школі в Мюнхені, здобув фах інженера-економіста. Затим переїхав до Аргентини, до батька, брата і сестри, де знову взявся вчитися. 1960 року закінчив економічний факультет університету в Буенос-Айресі зі ступенем магістра економіки.

На теренах Аргентини активно діяв як захисник інтересів українства. Співзасновник Спілки української молоді, голова Центрального товариства "Просвіта", засновник та директор кооперативу "Фортуна", що видавав журнал "Вільна Україна" та книги іспанською мовою про визвольну боротьбу України, співзасновник і скарбник Українського інформативно-видавничого інституту, член комітету побудови пам'ятників Тарасу Шевченку в Буенос-Айресі та в Енкарнації (Парагвай) тощо. 1975 року родинні обставини змусили Богдана Качора переїхати до США. На новому місці одразу ж включився до політичного та громадського життя української громади. Обраний головою відділу "Організації Оборони Чотирьох Свобод України" в Нью-Йорку. Був і є фінансовим секретарем фундації Українського Вільного Університету в Нью-Йорку, що перебувається підтримкою студентів як у США, так і в Україні. Був секретарем Союзу українських політв'язнів в США, членом управи Світової ліги українських політв'язнів, а від з'їзду 1998 року і донині є головою Ліги.

ПАМ'ЯТАЙМО!

Світова ліга українських політв'язнів об'єднує колишніх полонених фашистських і московсько-більшовицьких тюрем. Має за мету усіляко допомагати безневинно ув'язненим та видавати мемуаристику про переслідування українців у німецьких і більшовицьких концтаборах. Нещодавно Ліга звернулася з листом до Президента України Віктора Ющенка з тим, щоб наша держава зробила все, аби в Аушвіцу, де міститься табір смерті, утворити експозицію про українців, котрі там мордувалися. Для цього потрібно звернутися з клопотанням до Міжнародного центру-комплексу в Аушвіцу про виокремлення місця для української експозиції .

За свідченням Богдана Качора, щодня до Аушвіцу їдуть тисячі людей з усього світу, бажаючи на власні очі побачити місця страхітливих злодіянь фашистів. Особливо багато молоді. Колишні тюремні бараки давно перетворені на музейні експозиції різних народів. Виставки, що зазвичай займають один поверх бараку, містять збільшені фото та достовірну інформацію про долі людей у "фашистських млинах смерті". Мають окремі експозиції такі нації, як євреї, поляки, чехи, словаки, угорці, французи, голландці, австрійці, югослави, цигани, а італійці та бельгійці – готують. Один барак, що був присвячений радянським полоненим одночасно усіх націй і народностей, нині реконструюється. Є нагода і можливість утворити окрему експозицію, що розповідала б про тисячі українських жертв нацистського терору в Аушвіці та розбила б нав'язаний міф щодо українського колабораціонізму, котрий і досі беруть на озброєння недоброзичливці. А тим часом до Аушвіцу потрапляли чимало українців, серед яких і полонені совєцських збройних сил, і більше 500 членів Організації Українських Націоналістів, арештованих після проголошення Акту про відновлення Української держави 30 червня 1941 року, і сотні інших наших братів по крові, що випадково потрапляли під фашистський маховик смерті. Однак світова громадськість досі не поінформована про те, як багато українців перебували серед в'язнів Аушвіцу. Не останню роль зіграв той факт, що з політичних міркувань фашисти відмовлялися ставити українцям літеру "У" на ідентифікаційних ярликах.

"Світова ліга українських політичних в'язнів закликає Вас, пане Президенте, подати офіційне прохання до адміністрації аушвіцького комплексу виділити один із поверхів 14-го бараку Україні, – йдеться в листі до Віктора Ющенка, підписаному Богданом Качором. – Цей барак, разом з 17-м бараком, близько пов'язані з долею великого числа українських в'язнів Аушвіцу, саме тут вони перебували. У тих бараках утримували в'язнів, які зустріли жорстоку смерть від рук нацистських катів. Тут загинули брати Провідника ОУН Степана Бандери Василь та Олекса, багато інших політв'язнів.

Наша Ліга та її відділення дітей політв'язнів готові допомогти в оформленні української експозиції та придбанні потрібних фондів для тієї роботи... Кращого меморіалу, як створення української експозиції на терені найвідомішого нацистського концтабору, мабуть, тяжко уявити".

КАТИ МАЮТЬ ВІДПОВІСТИ ЗА ЗАКОНОМ

Богдан Качор високо цінує той факт, що Україна, за яку він боровся, стала вільною. Та досі залишається невигойним біль від несправедливості: воїни ОУН-УПА належно не поціновані в державі, за яку боролися з усіма несплвімірними супротивниками. Ті з них, що опинилися в чужих країнах і досі там живуть – в Австралії, Німеччині, США, Франції, Швеції, Великій Британії, Аргентині – знаходять визнання й розуміння. Виходить, іншим державам їх легше зрозуміти, ніж своїй? Втім, дивуватись не доводиться, лише побіжно поглянувши на кількість москвофілів або ж космополітів у нинішній Верховній Раді та уряді Януковича.

– 1941 року, коли більшовики відступали, – згадує Богдан Качор, – вони вистріляли у тюрмах Західної України близько 20 тисяч молодих українців – хлопців і дівчат. За що? За те, що любили свою землю і свій народ. І досі тих катів ніхто не карає за злочин. Нехай чинна влада відкриє архіви та побачить, хто те зробив. Кати мають відповісти за законом. І назагал – оприлюднення архівних даних з конкретними прізвищами "стукачів" КДБ, тих, хто стріляв у своїх у "заградзагонах", хто вчиняв численні провокації проти вояків ОУН-УПА тощо – усьому суспільству має показати, хто є хто. Хто воював за Україну, а хто проти. Я не виключаю можливості, що хтось із колишніх катів, котрі стріляли в українців, нині мають високі державні пенсії та досі розповідають совєцькі казки про "бандерівців". Тим часом справжні герої України залишилися в тіні. Рано чи пізно правда восторжествує!

ВІД АВТОРА

СЛІПИЙ ДОЩ НА СПІЛІ ЯБЛУКА

Олександр ХОМЕНКО, поет

Днями нагодився на живну пору, коли в знайомій бібліотеці списували фонди. На підлозі пачки книжок, перев'язані грубими мотузками, темніють літери на корінцях – "Огненний взвод", "На ланах Київщини", збірка про якусь декаду літератури Казахстану в УРСР...

У кутку кімнати – віялом розкидані старі часописи, так само приречені "на списаніє". Вже збирався йти геть, коли бачу: трохи наоддалі самотиною – число "Вітчизни" за серпень 73-го. Щось ніби підказало: ану, візьми, погортай. Дивлюся на зміст. І раптом – Григір Тютюнник, "Сліпий дощ на спілі яблука". Оповідання. Назва мені не знайома, у жодній із Григорових збірок я її не зустрічав. Кебетую собі: що се за дивовижа? Почав ковзати очима по тексту: "Віддалеки Степанова садиба наче у весіллі"; "Біля ями духова вмовкла"; "А Степан зостався під сосновими вінками у саморобних квітах...". І враз аж руками об поли вдарив – та це ж його "Три плачі над Степаном", нетепер уже – класика нашого письменства. І тут згадалися слова мого університетського викладача літератури Василя Яременка: "Твори треба читати за першопублікаціями, а не в пізніших передруках. Тоді контекст розумієш, і бачиш, для чого воно було говорено й писано".

Коротше кажучи, примірник часопису я вирішив чемно "приватизувати". "Віддасте?" – питаю бібліотекарів. "Та бери – кому воно тепер треба"?

Ще давніше, коли в університеті перечитував Григора, "Три плачі над Степаном" видавалися мені просто штивним артефактом його агіографії, без якогось особливого філософського нуртування. Проте нинькі подумалося, що не випадково письменник початкову назву змінив. Ті плачі-треноси (пригадуєте "Тренос" Мелетія Смотрицького), знані ще зі світу архаїчно-барокового, були першим досвідом, у якому людина переживала розлитий у світі жах. Бо смерть – це жах, і знав це Довженко, який свою "Землю" розпочинав із дідової смерті та з яблук... Тільки у звичаєвому світі жах не такий всепоглинаючий, як в урбанізованому мурашнику "наприкінці історії", добріший якийсь, чи що. Власне, Тютюнникова оповідка – також про це. Про те, що коли добрий чоловік лишається там, "під сосновими вінками у саморобних квітах", зостається по нім "усміхнена його любов, про яку він не раз і не одному казав бувало у щирій балачці:

"Страх як люблю, як на яблуню у спілих яблуках сліпий дощ іде... Тоді вони й плачуть немов, і сміються... Страх люблю!".

А ще в тамтому тексті по-особливому вияскравився один епізод, і багато що він мені насвітлив – і з того, що тоді було, і з того, що зараз є. Це коли у кореневому селянському світі-обряді крізь м'яку млоїстість материних голосінь люди раптом почули інший "голос". Голова колгоспу із "залізними зубами", витягнувши з кишені "складений учетверо аркушик" (аякже, у нас без "власті" чоловікові ні народитися, ні померти не вільно), починає, ніби з гори котиться: "Товариші! Сьогодні ми прощаємося з найкращим шофером нашого колгоспу..був нагороджений радіолою і п'ятьма грамотами..ти житимеш вічно у нашій пам'яті..." І тільки розпачливе жінчине "Та де ж він житиме, де ж він житиме, як нема вже його, нема!" здатне його начальницьке всевідання пригасити.

Тепер, щоправда, "залізнозубі " начальники звертаються вже не "товариші", а "пенове", та звичаїв своїх не занехаюють. Усе вони знають, завжди розкажуть, як треба правильно "Родіну любить", що таке національна ідея і з чим її їдять. Ось тільки про сліпий дощ і спілі яблука не відкриється їм ніколи. Може, воно й на краще.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення №

Наклад 60 000 примірників

Ціна договірна